

תורתך שאלתי

עיון בפרשת השבוע, בדרך שאלות ותשובות
גליון מס' 185 לפרשת אמור תשפ"ה

צאת שבת	כ. שבת	
20:14	19:04	חיפה
20:13	19:09	תל אביב
20:10	18:54	ירושלים
20:11	19:13	באר שבע

מוֹעֲדֵי ה' אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם
מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ [כג, ב]

מדוע נכתבה פרשת המועדים לאחר הקרבנות?

ספורנו: "אחר שדבר בענין הקרבנות ומקריביהם שהכונה בהם השרות השכינה בישראל... דבר במועדים אשר בשביתתם יכוין לשבות ממעשה הדיוט בקצתם לגמרי כענין בשבת ויו"כ ולעסוק בכולם בתורה ועסקי קדש, כאמרו 'ששת ימים תעבוד... ויום השביעי שבת לה' אלהיך', שתשבות ממלאכתך ויהיה עסקך כולו לה' אלהיך ובקצתם תהיה השביתה ממלאכת עבודה בלבד כמו שהוא הענין בשאר המועדים".

וְהִנֵּי אֶת הָעֶמֶר לִפְנֵי ה' לְרִצְוֹנְכֶם [כג, יא]

ביאר האדמו"ר רבי מרדכי שלמה מבאיאן בדרך רמז: הכהן המניף רומז לצדיק, שתפקידו תמיד לרומם ולהניף את בני ישראל ולקרבתם, "לפני ה'". כל זה בתנאי אחד: שיהיה "לרצונכם", הצדיק יוכל לרומם אתכם בהתאם למידת הרצון שיש בכם.

לקבלת הגיליון נא לשלוח את המילה 'מעוניין' לנייד 052-9453811, או למייל office@shaalti.co.il

שׁוֹר אֹךְ כָּשָׁב אֹךְ עֵז כִּי יוֹלֵד...
וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהָלָאָה יִרְצָה
לְקַרְבֵּן אִשָּׁה לֵה' [כב, כז]

מדוע התורה כתבה שרק מ-3 בעלי חיים אלו יביאו קרבן?

ר' חיים פלטיאל: שור נרדף מפני ארי, כשב מפני הזאב, ועז נרדפת מפני הנמר. התורה אמרה שיקריבו קרבן מבעלי החיים הנרדפים ולא מהרודפים, כפי שכתוב 'והאלהים יבקש [את] נרדף'.

שׁוֹר אֹךְ כָּשָׁב אֹךְ עֵז כִּי יוֹלֵד [כב, כז]

מדוע שור נכתב ראשון מבין כל בעלי החיים?

הדר זקנים: משל למטרוניתא שיצא עליה שם רע. בדק המלך ולא מצא בה מאומה, שום גנאח לא דבק בה. כדי להוכיח את חפותה עשה המלך סעודה גדולה והושיב אותה בראש הקרואים, לפרסם לכולם שהכל שקר. כך עשה הקב"ה, לאחר שאומות העולם הלעיזו על עם ישראל על מעשה העגל. בדק שאת העגל עשו רק הערב רב, כפי שכתוב 'כי שחת עמך', ולא 'עמי'. השור מוצב בראש הקרבנות, כדי לפרסם זאת.

לקבלת "טעימה", קבצים לדוגמא מספרי 'תורתך שאלתי' נא לשלוח את המילה 'דוגמא' לנייד מס' 052-9453811 למייל office@shaalti.co.il

וביום השביעי שבת שבתון מקרא קדש [כג, ג]

תרגום אונקלוס: וביוםא שביעאה שבא שבתא מערע קדיש".

כתב הרמב"ן: "ואונקלוס עשן מלשון 'אשר יקרא אתכם באחרית הימים' (בראשית מט, א), לשון מאורע".

מה ביאור הדברים?

ביאר רבנו ירוחם ממיר שהתרגום בא ללמדנו שיום השבת לא יהיה אצלנו כענין רגיל וכדבר שבשיגרה. אלא יעשנו כ'מאורע' יחיד ומיוחד במינו, מאורע נדיר, מאורע קדוש, יום מופרש ומובדל משאר ימים שלא ככל יום.

הרמב"ן מביא בשם הספרי: "ארעם במאכל ובמשתה ובכסות נקייה, כלומר שלא יהא חוקם אצלך כחק שאר הימים, אלא תעשה להם מקרא של קודש לשנותם במאכל ובמשתה מחול לקדש".

**וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת...
שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת תְּמַיִמֹת תִּהְיֶינָה...**

והקרבתם מנחה חדשה [כג, טו-טז]

**מדוע מתחילים לספור רק במוצאי
יום טוב, מתאים היה יותר שנתחיל
לספור ספירת העומר בליל הסדר?**

מבאר הרמ"ק שכשהתבקשו לעשות מילה בליל פסח במצרים, סירבו בנ". כשהריחו את פסחו של משה התאוו לאכול ממנו, והסכימו למול כדי שיוכלו לאכול מהפסח. נמצא, שכשהעריב ליל ט"ו בניסן - עד חצות הלילה, היו בני ישראל שקועים עדיין במ"ט שערי טומאה ועדיין היו עבדי פרעה. רק כשערכו ברית מילה, יכלו להיקרא עבדי ה'. אולם החמה כבר שקעה ואין "תמימות". מסיבה זו הצטוונו "ממחרת השבת..." תספרו חמישים יום, רק ממוצאי הפסח ניתן למנות יממות שלמות בטהרה, עד היום החמישים. ואז "והקרבתם מנחה חדשה לה".

שבת הוא לה' בכל מושבתיכם [כג, ג]

מה כוונת התורה במילים 'בכל מושבתיכם', וכי נעלה על דעתנו, שאין צריך לשמור שבת?

ה'כתב סופר': כידוע כל העמים בחרו להם יום אחד למנוחה. אפילו במצרים מצינו במדרש שמשה רבינו פעל אצל פרעה שישבתו יום אחד כדי שיהיה להם כח לעבוד כל ימי השבוע.

איך נדע אם בשמירת השבת מתכוון לנוח יום אחד או שכוונתו לקיים מצוות ה'? באם נראה שאדם הגר בין האומות, ששם נקבע למנוחה יום אחר בשבוע, ולמרות זאת מוסיף לשבות גם ביום השבת, הרי בכך מוכיח הוא שכוונתו במנוחתו לקיים את מצוות בוראו, שהרי לצורך מנוחת הגוף כבר שובת הוא ביום אחר.

כוונת התורה במילים "שבת היא לה'...", שיש לקיים את השבת משום שהיא מצוות ה'. היכן זה ניכר? באם תשמרו שבת "בכל מושבותיכם" גם בין האומות.

וידבר משה את מעדי ה'

אל בני ישראל [כג, מד]

פרשת המועדות פותחת במילים "ידבר אל בני ישראל" (כג, ב) ומסיימת במילים "וידבר משה את מעדי ה' אל בני ישראל" (כג, מד).

מדוע פרשת המועדות נכתבה בלשון 'דיבור', שהוא לשון קשה?

חלב ודבש: בפרשת יתרו כתוב: "כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל", וביאר רש"י: 'לבית יעקב - אלו הנשים, תאמר להן בלשון רכה, ותגיד לבני ישראל - עונשים ודקדוקים, פרט לזכרים דברים הקשים כגידיים'.

עיקר מצוות המועדים הם 'מצוות עשה שהזמן גרמא', שנשים פטורות מהן, כגון: סוכה, לולב, שופר וכד'. את פר' המועדות אמר משה (בלשון דיבור) רק לגברים, ואליהם יש לדבר בלשון קשה.